

ZVÍŘE

VYDÁNÍ I 9

Obsah

Úvodník.....	2
Rozhovory s vysokoškoláky.....	4
Za kulturou v Kutné Hoře.....	8
Mimo třídu s Petrou.....	9
Nedotknutelná	12
Jako lev v kleci	14
Monolog zvířete	16
Co je po smrti?	18
Ztráta	22
Před lavičkou pod světcem	25
Muži této sezóny.....	27

Úvodník

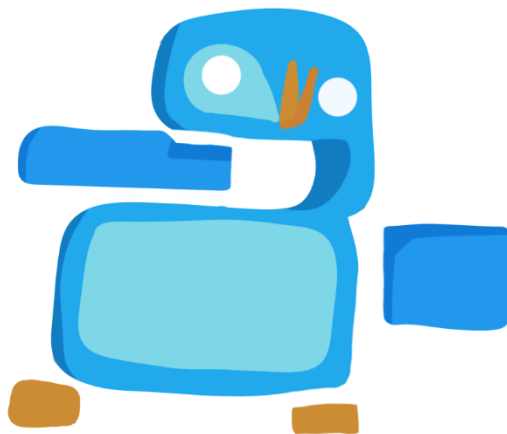
Drazí čtenáři,

od posledního vydání školního časopisu OrTo se toho na našem maličkém geoidu odehrálo opravdu mnoho. V posledních měsících nás sužuje věčný strach a pocity nejistoty. Začtěte se tedy mezi řádky posledního vydání tohoto školního roku. Neztrácejme naději a uchovejme si špetky radosti z maličností, co se kolem nás den, co den hemží.

Tentokrát jsme si zvolili téma Zvíře v souvislosti s vernisáží druhých ročníků, jež se nesla ve stejném duchu. Právě některé stránky jsme obohatili malou upoutávkou na výstavu nainstalovanou ve vestibulu gymnázia.

Za celou redakci doufám, že Vaši mysl rozmanité články přivedou na pokojné myšlenky.

Vanesa Borovičková

Rozhovory s vysokoškoly

Aneta Neprašová

KAROLÍNA MATOUŠKOVÁ

Ráda bych začala tím, jaký obor studuješ. Zkus o něm vyprávět, jako by to byl obor, který ještě nikdy nikdo nestudoval.

Studuji Management podniku na fakultě ekonomicko-správní. Tenhle obor je asi nejobecnější ze všech, co tu máme. Studium ekonomky obnáší hodně teorie. A to ze základů ekonomie, správného fungování podniku, marketingu, HR a vše s tím spojené. Také je potřeba znalost matematiky a statistiky (to je ta méně příjemná část) a v neposlední řadě jazyků.

Takhle to zní děsivě, ale je to docela legrace :D Studium ekonomiky vám totiž otevře spoustu možností, jak se uplatnit a co dělat.

Jaká cesta vedla ke studiu tohoto oboru? Měla jsi jasno brzo nebo ti rozhodování dalo zabrat?

O tom, co se mnou bude, jsem rozhodně nikdy jasno neměla. Za těch pár let se mi v hlavě prostřídalo několik představ. Od grafického designu až po zubaře. U ekonomiky jsem skončila v podstatě vyřazovací metodou. Haha :D Líbilo se mi, že z tohoto oboru je opravdu široké uplatnění, a

časem určitě najdu něco, co mě baví. A našla jsem!

Z jakých předmětů jsi maturovala? Mělo to, co dělat s tím, co teď studuješ, anebo jsi volila spíše z hlediska zvládnutelnosti? Jaký myslíš, že je ten správný postoj?

Vzhledem k tomu, že jsem maturovala v době covidu, měli jsme celý průběh maturit trochu upravený. Nakonec jsem maturovala z češtiny a matematiky písemně a z angličtiny a zeměpisu ústně. Když jsem si předměty volila, byla to pro mě v podstatě cesta nejmenšího utrpení, protože jsem si volila předměty, které mě bavili nejvíce. A tím pádem jsem toho hodně uměla, a zbytek jsem se i docela ráda učila. Na druhou stranu ale nevím, co bližšího, kdybych si vybírala podle budoucího

zaměření bych si měla zvolit. Takže to byl win win :D.

A k otázce výběru ostatních... podle mě hodně záleží na oboru. Maturovat z předmětů jako je chemie, biologie nebo fyzika není nej-jednodušší. Ale pro někoho, kdo chce jít na medicínu, to ve své podstatě cesta nejmenšího utrpení taky je, protože ho to v budoucnu stejně nemine. Vždycky bych se zamyslela, jestli některé učivo nebude třeba budoucí naplní studia, a když už “musím” tak se to naučím teď, a potom budu vědět a nebudu s tím mít takový problém.

První rok už budeš mít za sebou. Jak se ti zatím na škole líbí? Kdybys měla porovnat klady a zápory, co by převažovalo?

Jsem moc spokojená! Takže rozhodně klady. Upřímně si ani moc žádné zápory nevybavuju. Musím ale podotknout, že je to hodně o lidech. Ostatně asi jako všude. A s výukou jsem taky nadmíru spokojená. Jsem zvědavá, co mi další roky přinesou.

Jak časově náročný obor máš? Změnil se po nástupu na vysokou tvůj volný čas? Musela jsi upustit od nějakých zájmů?

Musím říct, že moc časově náročný obor zrovna nemám. Samozřejmě, že to není jen o zábavě kolem. Obzvlášť ve zkouškovém. To musí jít všechno ostatní stranou. Začátek prvního semestru byl trochu hektický. Šlo ale hlavně

o zvykání na nový režim, místo, lidi... Po pár týdnech jsem si ale všechno zajela, a dokonce jsem nevěděla co s volným časem. Proto jsem si i našla práci ke studiu, dokonce i v oboru, takže můžu tu teorii, co se naučím vidět v praxi. Což je super!

Co bys doporučila studentům, kteří o studiu tohoto oboru uvažují?

Nebát se matiky! Je to strašák na všech ekonomkách. Ale nebojte se, nějak se to vždycky zvládne. Jak už jsem psala, studium tohoto oboru otevře oči a taky dveře do světa. Většina předmětů je opravdu praktická a pomůže i v normálním životě, a nejen v práci. A co vidím jako velkou výhodu, tento obor je jeden z nejvíce spojovaných s Erasmem. Takže máte nespočet možností a příležitostí zažít život a studium v zahraničí, čehož se taky chystám v budoucnu využít.

Co bys vzkázala budoucím maturantům? Nějaká rady či tip?

Nestresujte se tolik. Opravdu to za to nestojí :) Těžko se tomu věří, ale je to tak.

A taky nepodcenit přípravu! Pokud se tomu alespoň nějaký čas budete věnovat, v té hlavě vždycky něco zůstane. A učitelé vás nepotopí, když uvidí, že se snažíte.

Děkuji. Hodně štěstí při studiu!

Tobě taky, děkuji za příležitost!

MONIKA LOUDOVÁ

Co takhle začít tím, jaký obor studuješ. Představ si, že o tom vyprávíš někomu, kdo o tomto oboru nikdy neslyšel...

Studuji magisterský obor Všeobecné lékařství na Lékařské fakultě UK v Plzni. Všeobecné lékařství je jediná možnost, jak se stát lékařem pro kterýkoli obor. Studuje se 6 let, kdy první 3 roky jsou předměty většinou jen teoretické a od 4. do 6. ročníku se k nim připojí i praktické předměty v nemocnicích.

Jak ses k tomuto oboru dostala? Bylo pro tebe rozhodování těžké?

Až do čtvrtáku jsem si nebyla jistá, co vlastně chci studovat. Už od základní školy jsem chtěla být učitelem na střední škole, ale to mě nakonec opustilo a šla jsem přírodovědeckým směrem. Přírodní obory mě bavily vždycky, takže medicína z toho nakonec vyšla docela snadno. Když jsem se v červnu dozvěděla, že jsem přijatá, už jsem ani nad jinou školou neuvažovala.

Z jakých předmětů jsi maturovala? Zvolila bys takhle zpětně stejnou kombinaci a myslíš, že ti maturita zrovna z těchto předmětů pomohla?

Maturovala jsem z biologie a chemie, a kdybych se měla rozhodnout znovu, vybrala bych si asi stejně. A jestli mi to pomohlo? Určitě. Základy z biologie, chemie,

ale i fyziky se na medicíně určitě hodí, protože první dva roky jsou tam zkoušky právě z nich. Další věc jsou přijímací zkoušky, které jsou také z těchto tří předmětů, takže to využití tam opravdu je.

Ted' máte zkouškové, ale první rok už se pomalu chýlí ke konci. Jak se ti zatím na škole líbí? Jsou i nějaká negativa, která vidíš?

Jsem určitě spokojená, a i když je to někdy náročné a mám pocit, že tohle nemůžu nikdy zvládnout, tak mám kolem sebe spoustu skvělých lidí, se kterými jde to učení hned o něco lépe. Ted' o zkouškovém těch negativ vidím určitě víc, než kdybych se nad tím zamyslela v průběhu semestru, ale myslím, že to jsou všechno věci, se kterými jsem musela počítat, když jsem se hlásila na medicínu. Nic nečekaného nebo šokujícího se neobjevilo.

Je pravda, co se říká a je tento obor opravdu náročný? Jak se po nástupu na vysokou změnil tvůj volný čas?

Musím říct, že první měsíce to byl vážně šok. Jak z hlediska množství a náročnosti učiva, tak z nezvyku chodit po době covidu osobně do školy. Věcí, které se změnily, je vážně dost, ale všichni jsme si myslím nějak zvykli a vytvořili svůj vlastní systém, jak to zvládat. Volného času mám určitě o dost méně než na gymplu, ale určitě se vždy nějaký najde, vždyť bez toho by to ani nešlo.

Co bys doporučila studentům, kteří o studiu tohoto oboru uvažují?

Ať se určitě nenechají odradit a jdou si za tím, co chtějí. I když je to náročné, tak se to nechá zvládnout a dělat potom v životě to, co je bude bavit, je přeci báječné. A pokud by to studium z nějakého důvodu nešlo, určitě není ostuda vybrat si jiný obor a z medicíny jednoduše odejít.

Nakonec se ještě zeptám, je něco, co bys vzkázala budoucím maturantům? Ať už k výběru maturitních předmětů nebo výběru vysoké školy?

Začněte včas s přípravou a udělejte si dobrý plán, všechno potom půjde lépe. Mezi učením také odpočívejte, chodte ven a dělejte, co vás baví, určitě to pomůže s demotivací. A pokud už víte, jakou vysokou školu byste chtěli studovat, vyberte si maturitní předměty tak, aby vám to co nejvíce usnadnilo práci. Ať už k přijímačkám, nebo k samotným zkouškám na VŠ. Moje rada je, abyste se co nejméně snažili porovnávat s ostatními, každý se učí trochu jinak a akorát se tím budete stresovat. A nebojte, zvládnete to!

Moc děkuji. Hodně štěstí při studiu!

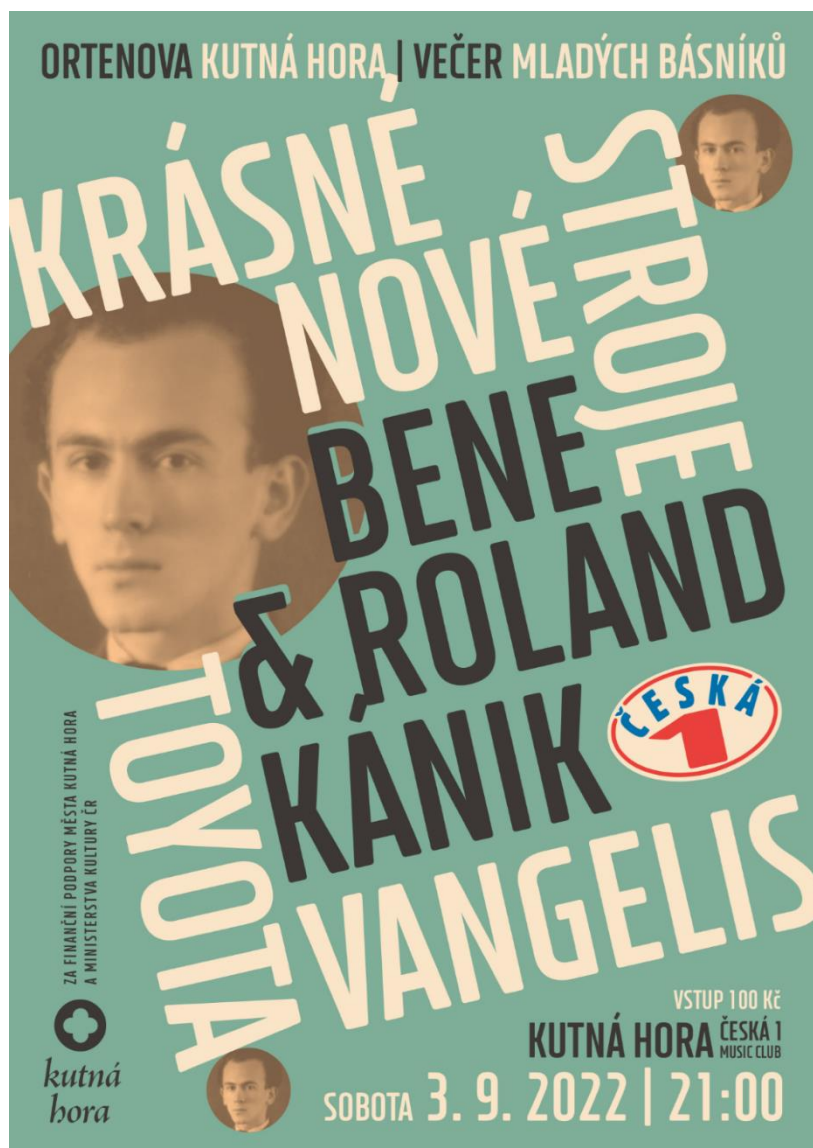
Taky děkuji, všem hodně štěstí a úspěchů!

Za kulturou v Kutné Hoře

Kristýna Myřátská

První zářijový víkend tohoto roku se bude v Kutné Hoře opět recitovat, a to v rámci Ortenovy Kutné Hory, festivalu a soutěže mladých básníků. Mimo autorské čtení oceněných básní se v sobotu 3. 9. od 21:00 uskuteční v Klubu Česká 1 hudební večer. Vystoupí Krásné Nové Stroje pod vedením Stanislava Diviše, slovenská rapová dvojice Bene a Ronadl Kanik a hudební uskupení Toyota Vangelis.

Facebook → @ortenovakutnahora

Mimo třídu s Petrou

Aneta Neprašová

Jste jedním z našich nováčků, školu v plném proudu zažíváte vlastně až letos poprvé. Jak se Vám na škole líbí? Co máte na GJO ráda?

Ve škole jsem spokojená a užívám si plné třídy a možnost, toho, že opět můžeme učit normálně tváří v tvář. Na GJO mi vyhovuje zodpovědný přístup studentů a pocit, že všechno je možné.

Oblibu u studentů jste si získala velice rychle, měla jste nějakou představu, jak byste chtěla učit nebo jste spíš zkoušela, co Vám bude sedět?

Určitou představu jsem měla, ale distanční výuka mi změnila plány, takže jsem se musela přizpůsobit nastalé situaci a na realizaci svých plánů si "chvilku" počkat. Zároveň se neustále učím něčemu novému, takže to i zároveň zkouším aplikovat do výuky a než si utvořím nějaký ucelený systém, tak to bude ještě chvilku trvat.

Poprvé jste letos i zažila turistické kurzy, o kterých se vždy mluví jako o legendárních, je to tak? Opravdu jsou tak nezapomenutelné? Čím to je?

Asi nemohu posoudit, zda jsou legendární. Na sportovních kurzech je trochu odlišný režim a uvolněnější atmosféra, ale pro nás učitele, to je větší odpovědnost,

takže to vnímáme trochu jinak než studenti.

Vaše aprobace je ZSV a tělocvik, jaký z předmětů Vás baví víc a proč tomu tak je?

Oba předměty mám ráda, v tělesné výchově mi vyhovuje určitá volnost, možnost sportovat i venku a v ZSV mám ráda rozmanitost témat, které učím.

Jak velkou roli ve Vašem životě hraje sport? Jakým způsobem sportujete nejraději?

Sport mě provází celým mým životem a bez něj si ho nedovedu představit. Je to náplň mého volného času. Nejraději chodím běhat, momentálně je to pro mě nedostupnější aktivita, kterou stíhám.

Snažíte se ke sportu vést i Vaše děti? Myslíte, že je důležité, aby každý měl nějakým způsobem sport ve svém životě?

Sport v životě lidí, je velice důležitý, měla by to být přirozená součást. Své děti ke sportu vedu od malička, prozatím jsme ve fázi seznamování s různými druhy sportů a čas ukáže, jakým směrem se pak vydají.

Myslíte si, že vést studenty ke zdravému životnímu stylu je potřeba, přestože to tak úplně nezapadá do „osnov“?

Vštěpování zdravého životního stylu považuji za důležité od útlého věku, primárně by měl vycházet od rodiny, a ve škole znalosti prohloubit a upevnit je. I z těch studentů budou potom rodiče a třeba i učitelé, kteří by měli učit o životním stylu další generaci.

Jaké metody máte osvědčené, že ve studentech budí zájem?

Snažím se výuku nějak zpestřit různými aktivitami, skupinovými pracemi, videem či projekty, aby byla výuka více zábavná a učivo lépe zapamatovatelné. Ne u každého učiva to ovšem jde. Ve zpětné vazbě od studentů jsem si ověřila, že jim skupinové práce a jiné ozvláštnění výuky vyhovuje a lépe si učivo zapamatují, takže se budu snažit dál zařazovat nové metody, pro snadnější učení.

Jaká jste byla studentka? Když teď vidíte, co Vás ve třídě

dokáže rozčílit, vzpomenete si občas, že jste něco takového také dělala?

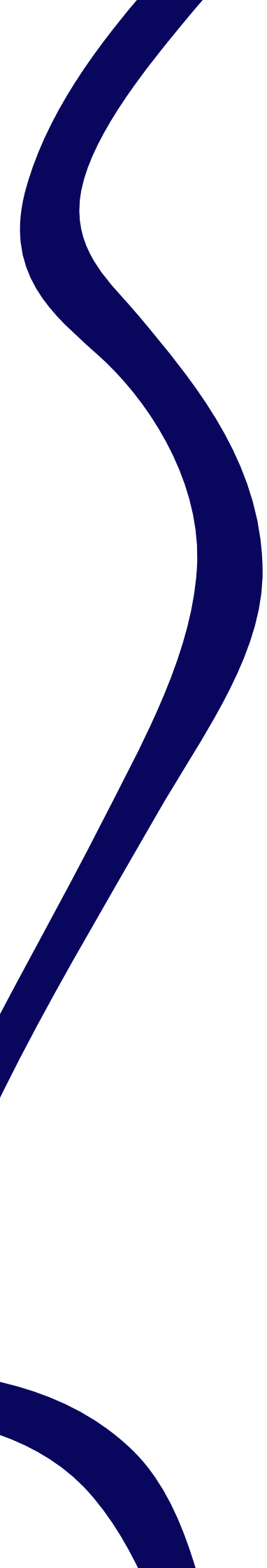
Občas se stává, že se studenti učí na jiný předmět a nedávají pozor, nebo nedělají zadanou práci. To jsem bohužel občas také dělala.

Jako poslední je moje obvyklá otázka, jste v tuto chvíli šťastná?

Ano, jsem.

Co byste vzkázala našim studentům?

Studentům bych vzkázala, aby nadále byli těmi zodpovědnými studenty, kteří mají zájem o získávání nových vědomostí a dovedností. Budu se těšit na další roky strávené v jejich společnosti při hodinách tělesné výchovy, základů společenských věd a na sportovních kurzech

AUTORSKÁ TVORBA

Nedotknutelná

Aneta Neprašová

Všimla sis někdy jaká jsi?
Jak jen tak proplouváš mořem
A všichni si myslí, že jsi krásná
Ale taky se tě všichni bojí
Protože jakmile si k sobě někoho připustíš
Žahneš
Jsi jako medúza
Nedotknutelná
A žaháš dokud někdo nespustí pláč
Jsi jako medúza
Ladná, jemná a všichni se tě bojí
Nikdo z nich ale netuší, že se tvoje srdce hojí

/nedotknutelná/

K příležitosti výstavy na téma
„Zvíře“ – Hana Krulišová

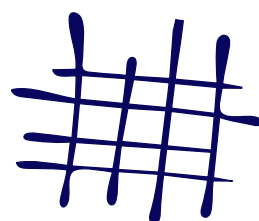
Jako lev v kleci

Petr Doležal

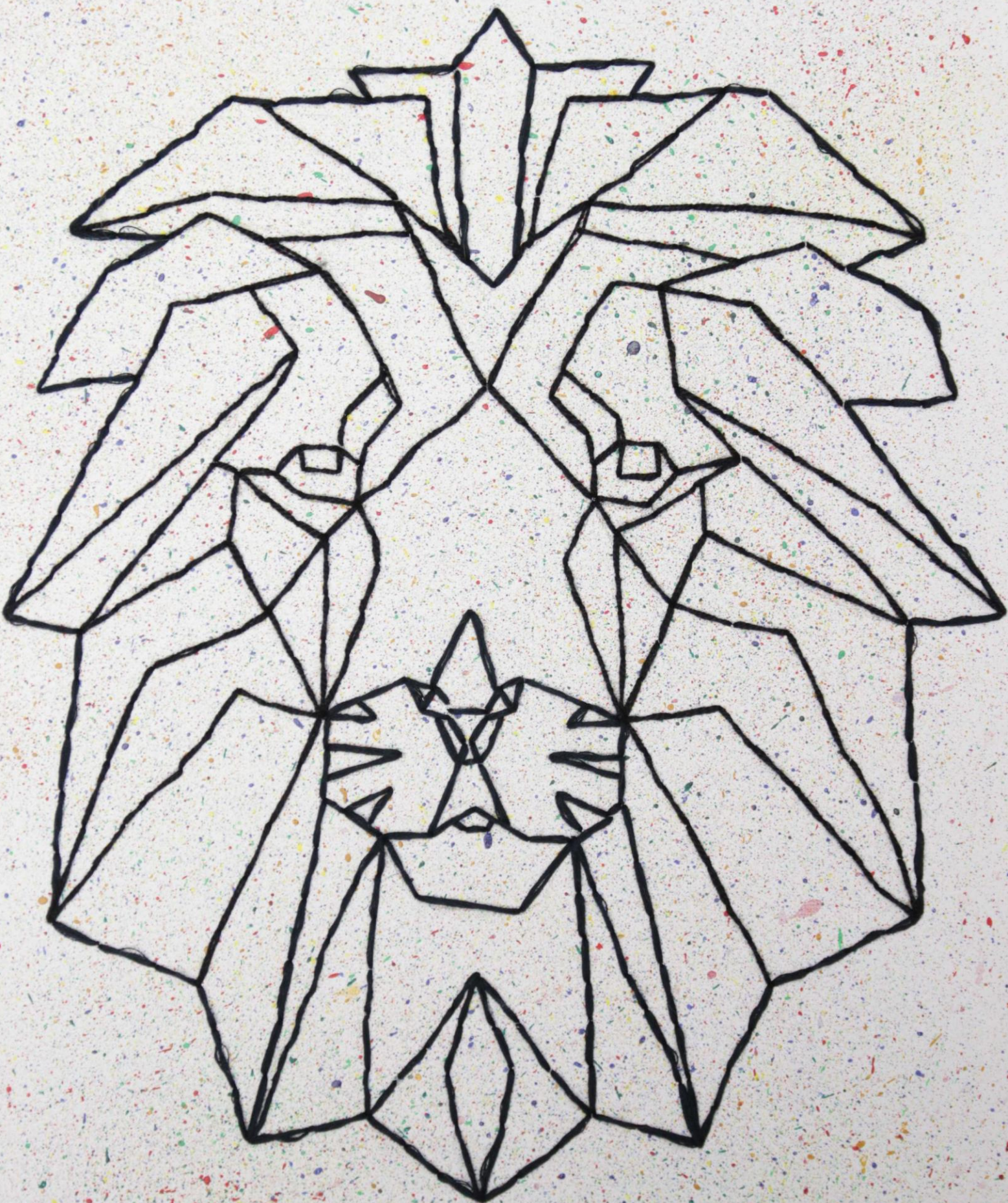
Jsem lev, narodil jsem se v ZOO a celý život v ní žiji. Velmi často přemýšlím, jaké by to bylo, kdybych žil v divočině, kde bych byl volný, a ne zavřený celý den v kleci. Ale bylo by to vážně lepší? Zvládl bych to vůbec?

V divočině bych byl sice svobodný, ale také bych tam byl ohrožován vlivy podnebí. Nebezpečná jsou pro nás lvy hlavně období sucha, která nastávají v mé domovině pravidelně, a kdy je těžké najít vodu nebo potravu. V ZOO, kde bydlím, jsem ale v bezpečí a před veškerými vlivy podnebí dokonale chráněn. V ZOO se mi také nemůže stát, že bych měl nedostatek vody nebo potravy. Obojího se mi tu dostává pravidelně každý den, až někdy vlastně nemám ani chuť. Je lepší být volný a ohrožený nebo v zajetí a v bezpečí? To je otázka, na kterou neexistuje správná odpověď, protože každá z možností má své klady i zápory.

Ale přese všechny klady života v ZOO, bych si přál žít v divočině. Chtěl bych zažít ten pocit svobody v nehostinné, ale úchvatné savaně, ten každodenní boj o každé sousto i o postavení ve smečce. Je tu ale ještě možnost, že změním názor, protože ZOO se chystá stavět větší letní výběh, kde to bude skoro jako v Africe. Bohužel tím ale nezmizí ty stovky lidí, které na mě každý den zírají. Na druhou stranu, když o tom tak přemýšlím: Nechyběly by mi? Osamělý život v savaně nakonec asi není to, co si přeji a doma už se cítím v kleci.

K příležitosti výstavy na téma
„Zvíře“ – Magdaléna Jelínková

Monolog zvířete

Tereza Kremlová

V dnešní době bereme jako samozřejmost mít domácího mazlíčka, chodit do cirkusu a obdivovat zvířata v ZOO. Rádi sledujeme, jak si delfín hraje v bazénu a jak medvěd jezdí na motorce. Rádi zaplatíme za takovou podívanou. Platíme však za naše potěšení ze zážitku, nebo protože si myslíme, že tím zvířeti pomůžeme?

Co takový život delfína v ZOO asi znamená? Delfín každý den vidí desítky obličejů přilepených na skle, dvakrát do dne předvede vystoupení, potravu dostane přímo pod nos a celý den si může hrát se svými kamarády. Když se mu něco stane okamžitě se mu dostane pomoci a nic mu nehrozí. Ale na úkor čeho? Na úkor toho, za co celý svět pořád bojuje, za co každý živý jedinec bojuje, za to, co bylo už tolikrát sebráno, za to, co si zaslouží každá živá bytost. Svoboda. Tak málo delfína dělí od svobody a zároveň tak moc.

A proč vlastně svoboda? Proč utíkat od perfektního života? Není senzace dostávat jídlo do postele a být oblíbenou atrakcí v ZOO? Kdo by to nechtěl? Ale co když delfínovi chybí ten adrenalin z lovu, co kdyby se chtěl toulat po širším moři, a ne narážet do stěn akvária. Možná nechce, aby pořád někdo sledoval každý jeho pohyb. Je možné, že už ho nebaví dostávat rány, když neposlechne trenéra.

Na druhou stranu má pocit bezpečí, který by ve volném oceánu nikdy neměl. Nemusí plavat mezi odpadky v moři, naopak v ZOO mu pravidelně čistí vodu. Ale je to opravdu to, po čem zvíře touží?

Proč pořád tak lačníme po svobodě, když ji nejsme schopni dopřát jiné živé bytosti? Protože už bereme jako samozřejmost, že zvířata jsou něco méně než my. Ale tak to není, každá živá bytost, by měla mít právo se rozhodnout, zda bude svobodně plavat v oceánu, nebo v kleci.

Co je po smrti?

Aneta Neprašová

Byla naživu. Smála se na mě, fotila mě, potom si usrkla kávy ze svého kelímku a začala mi vyprávět o tom, co nedávno četla. Byla naživu. Světlé vlasy jí vlály ve větru, mrkala svýma modro-zelenýma očima, vyplazovala jazyk, když se jí něco nelíbilo. Byla naživu. Měla na sobě květinové šaty slibující příchod jara a k nim *martensky*, které nosila pořád. Rozmazanou řasenku a olíbanou rtěnku. Takhle jsem si ji pamatoval, když byla naživu. Byla krásná. Dost na to, abych věřil na dokonalost. Ale zároveň trochu pokřivená, abych pořád víc miloval nedokonalost. Ve tmě mívala rozšířené zorničky. Po alkoholu hrozně rychle spala. Rukávem bílého trička si utírala slzy. Křičela na mě, že jsem ten nejhorší člověk, kterého kdy potkala. A já ji přesto všechno miloval. Tak moc, že jsem si ani po několika dnech nedokázal přiznat, že už není naživu.

Jak se to stalo? Jak to, že v jednu chvíli žila a já jí mohl říct cokoli na světě a ona by mi mohla odpovědět a začít se se mnou hádat a pak byla mrtvá? Nesnášel jsem všechna slova, která byť jen naznačovala, že už nežije. Protože čím častěji jsem je slyšel nebo dokonce musel říkat, jako bych přijal to, že už nežije a nikdy žít nebude.

Kdykoli jsem přemýšlel nad tím, co je s člověkem, který umře, představoval jsem si, že zkrátka spí. Jako by byl v posteli a měl se za chvíli probudit, ale nebyl v posteli a probudit se už neměl. Ale ona byla pořád tak plná života, že bylo těžké představit si ji jak jenom tak spí.

Jednou jsme spolu mluvili o tom, co je po smrti.

„Co je po smrti?“ zeptala se mě. Seděli jsme naproti sobě v jejím pokoji. Noc se pomalu měnila v ráno, ale my ještě nechtěli jít spát.

„nic,“ odpověděl jsem jí

„něco,“ zazubila se na mě

„Co něco?“ zajímalo mě

„Nevěřím v nebe ani peklo ani v reinkarnaci a nic tomu podobného“ začala

„Ještě, aby jo, je to pěkný sci-fi“ utrousil jsem

„Ale stejně tak nevěřím, že je nic,“ dořekla, koukala se z okna,

pravděpodobně na měsíc, který byl v tu chvíli v úplňku. Hrozně ráda se bavila o takových věcech. Milovala, když jsme hodiny rozebírali jednu jedinou věc pořád dokola, až jsme z toho byli sami zmatení.

„Jak to? Jaký rozdíl je mezi nějakým psem a námi? Všichni jsme jen soubor částic, který se nakonec rozloží, přestane fungovat,“ naznačil jsem rukama

„Vždyť přece nejde v jednu chvíli existovat a ve druhé zase ne. Jak to, že s někým mluvíš, ten člověk si sám sebe uvědomuje a uvědomuje si i své okolí a všechno to, co ho dělá živým a pak najednou není? Je nic? To přece nejde.“ nechápala

„Je to jako když jdeš spát. Taky nevíš, že spíš. Tak přesně to to je“ vysvětloval jsem jí a pořád u toho gestikuloval

„Ale ze spánku se stejně vždycky probudíš.“ oponovala mi

„Ale z tohotohle ne.“

„Já vím, že to zní divně,“ zasmála se

„jak se najednou můžeš někde probudit a zjistit, že jsi třeba v nebi. To asi nejde. A všechno přece nasvědčuje tomu, že opravdu nic není. Přeci jen, proč by se říkalo, žij život naplno, prožij každý den jako by byl tvůj poslední, když by potom nebylo nic? To by nedávalo smysl“

„Tak vidíš“

„Jenže, co kdyby?“ rozzářily se jí oči, které už tak měla v té tmě dost velké

„Co kdyby?“ zopakoval jsem po ní

„Když někdo spáchá sebevraždu, co se děje? Padá z mostu a v jednu chvíli žije a ví o sobě, myslí, hlavou mu tečou proudy myšlenek a pak dopadne na zem a je nic? Co když tam skutečně něco je?“

„A co myslíš, že by tam bylo?“

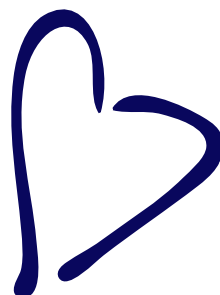
„Já nevím...Jen si říkám, když vidíme, jak se rodí děti a najednou se ocitnou na světě, když věříš na sílu přitažlivosti a když věříš na lásku, proč by nemohlo být něco po smrti? To „nic“ se přece vůbec našemu životu nepodobá.“

„Po smrti nic není“ uchechtnul jsem se

„Víš, co je na týhle debatě nejlepší? Nikdy se nedozvíme, kdo z nás měl pravdu“ pověděla mi a pak už jsme to nikdy neřešili.

Nesnášel jsem, že měla pravdu. Tak ráda měla pravdu a já taky. A málokdy jsme uznali, když ten druhý pravdu měl. Tentokrát jsem to uznat musel. Pořád mi to běhalo hlavou. *Když vidíme, jak se rodí děti a najednou se ocitnou na světě, když věříš na sílu přitažlivosti a když věříš na lásku, proč by nemohlo být něco po smrti? To „nic“ se přece vůbec našemu životu nepodobá.* Měla pravdu. Nepodobalo se to ničemu, co jsem znal. Vždycky bylo aspoň *něco*. Nikdy nebylo nic. Nikdy. I když jste si mysleli, že nad ničím nepřemýšlíte, přemýšleli jste nad tím, že nad ničím nepřemýšlíte. A tak to bylo. Nikdy nebylo nic. A ona přece jen tak nespala. Musela někde být. Její duše. Všechny její smíchy a všechny její slzy. Všechna srdce, která kdy lidem zlomila. Všechny její vzpomínky z dětství. Všechny její nápady. Všechny tajné lásky. Všechny „ne“, kdy chtěla říct „ano“. Všechny její vzdory. Všechny její citáty. Všechno, co ji dělalo tím, kým byla. Kde to bylo?

Ještě v jedné věci měla pravdu. Nikdy se nedozvíme, kdo z nás měl pravdu. Spíš, nikdy se nedozvíme, jak to skutečně je. A možná, že to tak bylo lepší. Chtěla být šťastná. Nic víc od života nechtěla. A tak milovala, fotila, pila, smála se a plakala. *Žila*. Ale asi jí nebylo souzeno, aby byla šťastná. A tak odešla. A nechala nás tady. Všechny nás tady nechala umírat, protože každý, kdo ji znal věděl, že život bez ní je jen vzduchoprázdno, ve kterém nechcete setrvat. Pořád chtěla být tak moc šťastná, že si ani neuvědomila, že na chvíli skutečně byla. A tak se honila za štěstím dál a dál. Až mu podlehla.

K příležitosti výstavy na téma
„Zvíře“ – Lucie Nosálová

Ztráta

Pavλίna Strnadová

Až teď bohužel,
až teď si uvědomuji,
o co si se pokoušel.
A pro co sis šel.

Byla vůbec pravda,
něco z těch slov?
Nebo to byla jen hra na lov.

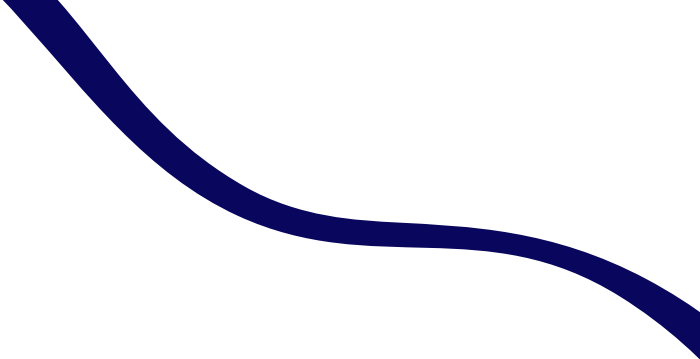
Smutně se mi na to kouká,
ale já byla strašně hloupá!

Cítila jsem tu „lásku“,
kterou jsi mi „dával“.
Četla ty krásný slova,
který jsi mi psával.
Jenže ty sis se mnou jen pohrával.

Pomlouvej mě,
jak můžeš.
Naštvi se,
jak chceš.
Za to, že já řekla, že už nemůžeš.

Protože důvod k ukončení,
jsem ti vysvětlila.
A kolik brečení,
jsem se vystavila.

I přesto, že já konec všemu dala.
A neskutečně jsem se bála.
Věci, která se stejně stala.

A to ztráty sama sebe.
A to všechno kvůli tobě,
se to děje.
To, že už je všechno beznaděje.

To, že sama sebe jsem ztratila.
Teď už jen doufám,
Abych se sama sobě vrátila.

Trojice

Kristýna Myřátská

Straka již před pár týdny konečně odnesla jinovatku a už se nevrátila, drobné kvítí se totiž netřpytí. Sirény vesnických budíků den za dnem slavnostně upozorňují na vonící paprsky mládí, a to i na místě, kde o nich málokdo slyší. A přestože nás od tohoto temného světa dělí zavalitá zeď, na obě strany doléhá narušitel lidského bezpráví křižující oblohu mrak nemrak.

Po dunivých otřesech konečně nastává ticho. Jen vítr lechtá listí a duše v kameni zádumčivě mlčí. Je zvláštní, že i na lůžkách smrti jaro voní a zlaté víly tančí svými křehkými nártý hřejivý valčík. Člověk žijící by hned zavrhl možnost, že život na tomto místě klíčí, bzučí, bručí jako včelí medvídek, nebo dokonce zpívá soubor drobných opeřenců. Z údolí je slyšet ozvěna svobody. Šumivá, pomíjivá, nestálá a sladká, mně v tuto chvíli docela vzdálená, sedíc ve objetí vrásčitých velikánů obklíčených popínavými zelenáči, jež se sápadí blíže k nebi. Snad nezávodí s pokorně vzpřímenou věžičkou napřahujíc Pánubohu ruku.

K příležitosti výstavy na
téma „Zvíře“ – Kristýna Fo
reitová

Před lavičkou pod světlem

Vanesa Borovičková

Před lavičkou pod světlem,
dlažební kostky bobtnají tu,
sedí cizinec, co v životě je hercem.
Pokojně si zpívá – tu.

Chtěl by, ale neví jak
rozverné mraky pochovat.
V náruč vzít a hrát si jen,
copak listí opadalo včera – jen tak?

Proč skuhrat a proč se radovat?
Vše v jednom se nachází – tu.
Právě tu, kde jilm zahání stíny.
Právě tu, co chtěl by každý jiný.
Kvítek nekvete, má zakrnělý list.
A přesto by za svitu chtěl si číst.

Když nemá nic a vlastně vše.
Co na pohled se ztrácí
nevnímá, nerozumí tomu, tomu všemu.
Přesto se potácí
Avšak naději neztrácí
Jelikož ta je ve hvězdách ukryta
Jako světlova svatozář.

A přesto má divnou tvář.
Cizinec, světlo i kolemjdoucí holub.
Vpřed jít, nedívat se dolů
a do útrob hlubiny se unést.

Splývat. Jak krásné je splývání na zádech,
Když dlažební kostky jo-a-jo hnout.
Dívá se do tváře světla.
Tlemí se, je mu lehce.

Muži této sezóny

Nela Tomášková

Červen se s námi pomalu loučí a školní rok končí. Nekončí nejen tyto utrápené studijní měsíce, ale i pomyslná sezóna. Za tento školní rok jsem se seznámila s tolika muži, že ani na prstech to nemůžu spočítat, i přesto že každý byl a je jiný, tak nějaké ty shodné rysy se najdou. Pojďme si je lehounce rozdělit do základních skupinek.

1. FRAJÍRCI, tento typ bychom nejčastěji našli shluklý ve velkých skupinách okolo obchodních center jako ptáci u napajedla. Pro ženu musí být těžké kolem nich proklíčkovat jako při hraní rugby, ale také jí do nosu praští oder cigaret.

2. NADŠENCI, tuto skupinu jsem takto pojmenovala, protože mám kamarádku, která studuje na zemědělské škole. Ukazovala mi některé instagramové profily studentů této školy a já se mohla jen a jen divit. Jedna fotka traktoru, druhá fotka volantu, třetí fotka pole, čtvrtá traktor a ta dotyčná osoba atd. Ani bych se nedivila, kdyby tito muži nedávali svým zemědělským miláčkům pusy na dobrou noc. Dokonce se rozdělují na 2 podskupiny, a to Zetor a John Deer jako Slavie a Sparta.

3. FITNESSÁCI, tito kluci mají radši železo, protein a kuřecí s rýží než celý svět. Každé ráno spolykají několik „nezávadných vitamínů“ na dobrý den. Po škole si dají kreatin a jdou cvičit. Hlavně se to nebojí dát najevo a všechny své fotky před zrcadlem s napumpovaným tělem postují na Instagram, takže neuvídíte nic jiného než fotky zpoceného muže.

4. FOTBALISTI, tak toto, si myslím, že je kapitola sama o sobě. Česko žije doslova fotbalem a 90 % mužů hraje fotbal. Klasického fotbalistu poznáte podle toho, že ani nezná rozdíl mezi přítomným prostým a přítomným průběhovým časem v angličtině a na sociálních mediích nevidíte nic jiného než číslo dresu nebo fotku s „chábrama“.

5. KOMICI, pomalu se blížíme na konec, ale ještě nás čeká tato skupina. Komici jsou extrovertní a rozesmějí vás tak, že až brečíte smíchy. Podle mě je to ta nejlepší skupina, ale na druhou stranu jsou hrozně nespolehliví, a to žádná žena nechce.

6. DEPRESSION BOY, nemohu označit jinak než anglickým souslovím. Tito kluci jeden den píšou, jak se mají skvěle a druhý den jsou na úplném dně. Jsem ráda, že své emoce ventilují, ale když to může vědět kdokoliv....

7. PICK ME BOY, poslední a nejhorší skupina, se vyznačuje tím, že vám říkají sladké až nereálné věci, ze kterých vám jde hlava kolem. Vnucují se, že vás to tak akorát odradí a neříkejte, že to není divný, když vám kluk napíše po 2 hodinách psaní, že by s vámi klidně chodil.

Ocitáme se na závěru tohoto fejetonu. Prosím kluci neberte si moje slova příliš osobně i já si zde v tomto textu dělám srandu sama ze sebe. Naopak bez vás bych si neužila tolik zážitků a většinu mých kamarádů netvořilo opačné pohlaví.

VYDÁNÍ I 9

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2022

Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Titulní strana: Hana Krulišová

Logo, ilustrace : Monika Sladká

Fotografie: Filip Wohák

Korektura: Aneta Neprašová

Editace a formátování: Aneta Neprašová a Vanesa Borovičková

Facebook

Gymnázium Jiřího
Ortena v Kutné Hoře

Instagram

@gjo_kh